

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa – číslo tridsaťštyri

Jeff Pippenger

2026-01-27

Číslo tridsaťštyri

Aby mohol zaznieť hlas na púšti, musí existovať púšť. V júli roku 2023 začal zaznievať hlas, ktorý označoval, že Lev z kmeňa Júdu vtedy odpečatľoval zjavenie seba samého, ako je predložené v prvej kapitole knihy Zjavenie. Sklamanie v sobotu 18. júla 2020 začalo tri a pol dňa zo Zjavenia jedenásť, ktoré sa skončili v sobotu 30. decembra 2023. V tú sobotu po prvý raz od júla 2020 Future for America verejne vystúpilo na stretnutí cez Zoom.

Od toho okamihu sa Zjavenie Ježiša Krista postupne otváralo. Začalo sa zjavením slova „pravda“, o ktorom sa potom ukázalo, že predstavuje rámec troch krokov naznačených prvým, trinástym a dvadsiatym druhým písmenom hebrejskej abecedy, ktoré po spojení tvoria slovo „pravda“. Tieto tri kroky, predstavené v rámci slova „pravda“, boli starou pravdou, zasadenou do nového rámca.

Po celé roky jsme ukazovali, že tři stupně nádvoří, svatyně a nejsvětější svatyně jsou rovnoběžné se třemi díly Ducha Svatého, když na nádvoří usvědčuje z hříchu, ve svatyni zjevuje spravedlnost a v nejsvětější svatyni soudí. Ukázali jsme, že tyto tři stupně se zjevují v celém Božím Slově, avšak od roku 2023 byla všechna tato porozumění zvětšena rámcem „pravdy“. Vztít starou pravdu a zasadit ji do nového rámce pravdy je to, co Kristus činí, když postupně odpečetí své Slovo. „Poušť“, která skončila v roce 2023, představuje prorocký „čas konce“, kdy je proroctví odpečetěno. Tím proroctvím je zjevení Ježiše Krista, který je „Pravda“.

„V čase Spasitele Židia tak prikryli vzácne klenoty pravdy smetím tradície a báji, že bolo nemožné rozlíšiť pravé od falošného. Spasiteľ prišiel, aby odstránil smetie povery a dlho prechovávaných bludov a zasadil klenoty Božieho slova do rámca pravdy. Čo by Spasiteľ urobil, keby mal teraz prísť k nám tak, ako prišiel k Židom? Musel by vykonať podobné dielo odstraňovania smetia tradície a obradníctva. Židia boli veľmi znepokojení, keď toto dielo vykonal. Stratili zo zreteľa pôvodnú Božiu pravdu, ale Kristus ju znovu priviedol na svetlo. Našou úlohou je oslobodiť vzácne Božie pravdy od povery a bludu. Aké dielo je nám zverené v evanjeliu!“ Review and Herald, 4. júna 1889.

Je „našou úlohou oslobodiť vzácne Božie pravdy od poverčivosti a omylu“ a „zasadiť klenoty Božieho slova do rámca pravdy“. V roku 2023 Pán predstavil rámec pravdy v štruktúre znázornenej slovom „pravda“. Tento rámec zjavuje „pôvodné“ pravdy „Božie“.

„Prach a smetie bludu pochovali vzácne klenoty pravdy, ale Pánovi pracovníci môžu tieto poklady odkryť, takže na ne budú tisíce hľadiet s potešením a bážňou. Boží anjeli budú stáť po boku pokorného pracovníka, udeľujúc milosť a božské osvietenie, a tisíce budú vedené k modlitbe s Dávidom: ‚Otvor mi oči, aby som uzrel predivné veci z tvojho zákona.‘ Pravdy, ktoré po celé veky zostávali nevidené a nepovšimnuté, zažiaria z osvietených stránok Božieho

svätého slova. Cirkvi vo všeobecnosti, ktoré pravdu počuli, odmietli a pošliapali, budú páchať ešte viac nepravosti; ale „múdri“, tí, ktorí sú úprimní, porozumejú. Kniha je otvorená a Božie slová zasahujú srdcia tých, ktorí túžia poznať jeho vôľu. Pri mocnom volaní anjela z neba, ktorý sa pripája k tretiemu anjelovi, sa tisíce prebudia z otupenosti, ktorá po celé veky držala svet, a uvidia krásu a hodnotu pravdy.“ Review and Herald, 15. december 1885.

„Pánovi robotníci“, ktorí sú „múdri“ a „čestní“, „porozumejú“ a „odhalia“ „poklady, takže na ne budú s potešením a úžasom hľadiť tisíce“. Nanešťastie pre laodicejský adventizmus to nie sú oni, ktorí sa prebúdzajú zo svojej otupenosti pri hlasnom volaní tretieho anjela, lebo tým je nedeľný zákon, a to je pre adventizmus na prebudenie už oveľa neskoro. Robotníci jedenástej hodiny sa prebúdzajú zo svojej „otupenosti“ „pri hlasnom volaní anjela, ktorý sa pripája k tretiemu anjelovi“ pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Od roku 2024 „pravdy, ktoré boli celé veky nevidené a nepovšimnuté“, žiaria „z osvietených stránok svätého Božieho slova“.

V Izaiášovi 22:22 je Eliakímovi daný kľúč a v Matúšovi 16 sú Petrovi dané kľúče od kráľovstva.

A na jeho plece položím kľúč domu Dávidovho; a bude otvárať, a nik nezavrie; a bude zatvárať, a nik neotvorí. Izaiáš 22:22.

„Kľúč“ je daný Filadelfii, lebo to je jediné ďalšie miesto v Písmach, kde sa spomína kľúč otvárania a zatvárania.

A anjelovi cirkvi vo Filadelfii napíš: Toto hovorí Ten Svätý, Ten Pravdivý, Ten, ktorý má kľúč Dávidov, ktorý otvára, a nikto nezatvorí; a zatvára, a nikto neotvorí: Znam tvoje skutky. Hľa, položil som pred teba otvorené dvere, a nikto ich nemôže zavrieť, lebo máš malú silu a zachoval si moje slovo a nezaprel si moje meno. Zjavenie 3:7, 8.

Pri poslednej rozprave s hašterivými Židmi Kristus nastolil otázku, na ktorú Židia nedokázali odpovedať.

Keď sa farizeji zhromaždili, Ježiš sa ich opýtal: Čo si myslíte o Kristovi? Čí je synom? Odpovedali mu: Dávidovým synom. Povedal im: Ako ho teda Dávid v Duchu nazýva Pánom, keď hovorí: Pán povedal môjmu Pánovi: Sed' po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnož tvojich nôh? Ak ho teda Dávid nazýva Pánom, ako môže byť jeho synom?

A nikto Mu nik nemohol odpovedať ani slova; ani sa Ho od toho dňa už nikto neodvážil viac vypytovať. Matúš 22:41–46.

Židia neboli schopní porozumieť prorockému vzťahu medzi Dávidom a Kristom, lebo im chýbali prorocké kľúče na pochopenie biblického jazyka „riadok za riadkom“. Kristus ukončil svoje stretnutie so Židmi tým, že označil ich slepotu za dôsledok ich neschopnosti správne rozdeľovať slovo pravdy. Poukázal na to, že keby rozumeli Mojžišovi, rozumeli by aj Kristovi, no nerozumeli Písmam, o ktorých tvrdili, že ich zachovávajú a obhajujú.

„Kľúč“ „domu Dávidovho“ bol daný milleritom, ktorí boli cirkvou Filadelfie. „Kľúčom“ bolo reformačné hnutie, ktoré bolo znázornené otvorenými a zatvorenými dverami. Od roku 1798 až do

roku 1863 prešlo milleritské hnutie od skúsenosti Filadelfie ku skúsenosti Laodicey, pričom prechádzalo od hnutia k cirkvi. Dvere sa otvorili a dvere sa zatvorili 19. apríla 1844, tak ako sa dvere otvorili a dvere sa zatvorili 22. októbra 1844, a tak ako sa dvere otvorili a dvere sa zatvorili v roku 1863.

Eliakim mal kľúč, ale Petrovi boli dané „kľúče“. Kľúč v jednotnom čísle predstavoval zatvorené dvere roku 1844.

„Predmet svätyne bol kľúčom, ktorý odomkol tajomstvo sklamaní roku 1844. Otvoril pohľad ucelený systém pravdy, vzájomne prepojený a harmonický, ukazujúci, že Božia ruka viedla veľké adventné hnutie, a zjavujúci prítomnú povinnosť tým, že vyniesol na svetlo postavenie a dielo Jeho ľudu.“ The Great Controversy, 423.

Predmet svätyne bol kľúčom, ktorý odomkol zatvorené dvere roku 1844, ale Petrovi boli dané aj kľúče od kráľovstva.

A Ježiš mu odpovedal a riekol: Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a krv, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach. A ja ti hovorím, že ty si Peter, a na tejto skale vystavím svoju cirkev, a brány pekla ju nepremôžu. A dám ti kľúče od nebeského kráľovstva; a čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané v nebesiach; a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebesiach. Matúš 16:17–19.

Riadok za riadkom dostáva Filadelfia, posledná nevesta zmluvy, predstavovaná Petrom, kľúč domu Dávidovho, ako aj kľúče od nebeského kráľovstva. Kľúč domu Dávidovho je poslednou témou, o ktorej Ježiš hovoril s farizejmi.

Keď sa teda farizeji zhromaždili, Ježiš sa ich opýtal: „Čo si myslíte o Kristovi? Či je syn?“ Odpovedali mu: „Syn Dávidov.“ Povedal im: „Ako ho potom Dávid v Duchu nazýva Pánom, keď hovorí: Pán povedal môjmu Pánovi: Sed' po mojej pravici, kým nepoložím tvojich nepriateľov za podnož tvojim nohám? Ak ho teda Dávid nazýva Pánom, ako je potom jeho synom?“

A nikto mu nemohol odpovedať ani slova; ani sa ho už od toho dňa nikto neodvážil viac spytovať. Matúš 22:41–46.

Téma Dávida a jeho Pána je presne tým, čím Peter začína na Letnice vo vrchnej sieni o tretej hodine. Téma, ktorá uzavrela dvere vzájomného styku medzi farizejmi a Kristom, je kľúčom, ktorý Peter použil na otvorenie dverí vrchnej siene na Letnice.

Lebo Dávid nevstúpil na nebesia, ale sám hovorí: Pán povedal môjmu Pánovi: Sed' po mojej pravici, kým nepoložím tvojich nepriateľov za podnožie tvojich nôh. Nech teda istotne vie celý dom Izraelov, že toho istého Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali, učinil Boh aj Pánom, aj Kristom.

Keď to počuli, bodlo ich to pri srdci a povedali Petrovi a ostatným apoštolom: Mužovia, bratia, čo máme robiť?

Vtedy im Peter povedal: Kajajte sa, a nech sa každý z vás dá pokrstiť v mene Ježiša Krista na odpustenie hriechov, a dostanete dar Svätého Ducha. Lebo vám patrí to zasľúbenie a vašim

deťom i všetkým, ktorí sú ďaleko, všetkým, ktorých si povolá Pán, náš Boh. A ešte mnohými inými slovami svedčil a napomínal ich, hovoriac: Zachráňte sa z tohto prevráteného pokolenia. Tí teda, ktorí ochotne prijali jeho slovo, dali sa pokrstiť; a v ten deň sa k nim pridalo asi tritisíc duší. Skutky 2:34–41.

Peter mal kľúče zväzovať a rozväzovať, a keď tak činil, nebo bolo v zhode s Petrovým konaním. Peter predstavuje Božstvo a ľudstvo, ktoré spolu pôsobia pri odpečatovaní právd Božieho Slova. Keď sú tieto pravdy odpečatené, sú znázornené ako poznanie.

„Kľúč poznania bol v Kristových dňoch odňatý tými, ktorí ho mali držať, aby ním odomykali pokladnicu múdrosti v starozmluvných Písmach. Rabíni a učitelia prakticky zavreli kráľovstvo nebeské pred chudobnými a súženými a ponechali ich, aby zahynuli. Kristus vo svojich rečiach nepredkladal pred nich naraz mnohé veci, aby ich mysle neuviedol do zmätku. Každý bod podával jasne a zreteľne. Nepohrdal opakovaním starých a známych právd v prorockých, ak slúžili jeho zámeru vstúpiť do myšlienky.“

„Kristus bol pôvodcom všetkých dárnych drahokamov pravdy. Pôsobením nepriateľa boli tieto pravdy vytlačené zo svojho miesta. Boli odpojené od svojho pravého postavenia a vsadené do rámca bludu. Kristovým dielom bolo znovu ich usporiadať a upevniť tieto vzácne drahokamy v rámci pravdy. Zásady pravdy, ktoré On sám dal na požehnanie svetu, boli prostredníctvom satanovho pôsobenia pochované a zdanlivo vyhynuli. Kristus ich vyprostil z trosiek bludu, dal im novú, životodarnú silu a prikázal im žiariť ako vzácne klenoty a stáť pevne naveky.“

„Sám Kristus mohol použiť ktorúkoľvek z týchto starých právd bez toho, aby si vypožičal čo i len najmenšiu čiastočku, lebo On ich všetky uviedol do existencie. Vložil ich do mysle a zmyšľania každej generácie, a keď prišiel na náš svet, nanovo usporiadal a oživil pravdy, ktoré sa stali mŕtvymi, čím ich urobil presvedčivejšími v prospech budúcich generácií. Bol to Ježiš Kristus, kto mal moc vyslobodiť pravdy spod násosu sutiny a znovu ich dať svetu s viac než ich pôvodnou sviežosťou a mocou.“ Manuscript Releases, zväzok 13, 240, 241.

Petrove kľúče mali zväzovať a rozväzovať a Peter predstavuje poslednú kresťanskú nevestu, ktorou je sto štyridsaťštyritisíc. Petrovo poslanstvo zväzovania, predstavené vo svedectve sto štyridsaťštyritisíc, je zapečatenie. Petrovo poslanstvo rozväzovania vo svedectve sto štyridsaťštyritisíc je islam tretieho beda.

„Potom som uvidela tretieho anjela. Môj sprievodný anjel povedal: „Strašná je jeho práca. Hrozná je jeho misia. Je to anjel, ktorý má oddeliť pšenicu od kúkoľ a spečatiť alebo zviazať pšenicu pre nebeskú stodolu. Tieto veci by mali úplne zaujať celú myseľ, celú pozornosť.““ Early Writings, 119.

Pšenica, ktorá je zväzovaná, je znázornená prvotinovou obeťou pšenice na Turíce, ktorá by ako obeť pozdvihovania predstavovala vyzdvihnutie zástavy stoštyridsaťštyritisíc. Zapečatenie Božieho ľudu je Petrovým vnútorným poslanstvom, ktoré sa odohráva počas dejín islamu tretieho beda, postupne uvoľňovaného od 11. septembra ďalej.

A potom som videl štyroch anjelov stáť na štyroch uhloch zeme, ktorí zadržiavali štyri vetry zeme, aby vietor neviaľ na zem ani na more, ani na nijaký strom. A videl som iného anjela

vystupovať od východu slnka, ktorý mal pečať živého Boha; a zvolal mocným hlasom na štyroch anjelov, ktorým bolo dané škodiť zemi a moru, hovoriac: Neškodte zemi ani moru, ani stromom, dokiaľ neoznačíme pečaťou na ich čelách služobníkov nášho Boha. Zjavenie 7:1–3.

Tie štyri vetry, ktoré sú zadržiavané počas zapečatovania Božieho ľudu, boli uvoľnené 11. septembra a potom zadržané Georgom Bushom mladším. Vonkajším posolstvom Petra je islam a uvoľňovanie i zadržiavanie islamu je vonkajším posolstvom, ktoré prechádza časom zapečatovania. Petrova ľudskosť je spojená s Božstvom, lebo kľúče, ktoré mu boli dané, predstavujú súlad medzi nebom a zemou.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

Temnota zlého obklopuje tých, ktorí zanedbávajú modlitbu. Nepriateľove šeptané pokušenia ich zvädzajú k hriechu; a je to všetko preto, že nevyužívajú prednosti, ktoré im Boh dal v božskom ustanovení modlitby. Prečo by sa synovia a dcéry Božie zdráhali modliť sa, keď modlitba je kľúčom v ruke viery na odomknutie nebeskej pokladnice, kde sú uchovávané bezhraničné zdroje Všemohúcnosti? Bez neprestajnej modlitby a bdelého stráženia nám hrozí nebezpečenstvo, že sa staneme ľahostajnými a odchýlime sa od správnej cesty. Protivník sa neustále usiluje zahatať cestu k stolcu milosti, aby sme vrúcnou prosbou a vierou nezískali milosť a moc odolávať pokušeniu.

„Existujú určité podmienky, za ktorých môžeme očakávať, že Boh vypočuje a zodpovie naše modlitby. Jednou z prvých je, aby sme pocítovali svoju potrebu Jeho pomoci. Zaslúbil: ‚Lebo vylejem vody na smädného a potoky na vyschnutú zem.‘ Izaiáš 44:3. Tí, ktorí lačnejú a žízňajú po spravodlivosti, ktorí túžia po Bohu, si môžu byť istí, že budú nasýtení. Srdce musí byť otvorené vplyvu Ducha, inak Božie požehnanie nemožno prijať.“

„Naša veľká potreba je sama osebe argumentom a prihovára sa za nás nanajvýš výrečne. No Hospodina treba vyhľadávať, aby pre nás tieto veci vykonal. Hovorí: ‚Proste a bude vám dané.‘ A: ‚Ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal Ho za nás všetkých, ako by nám s Ním nedaroval všetko?‘ Matúš 7,7; Rimanom 8,32.“

„Ak vo svojich srdciach chováme nepravosť, ak sa pridržame akéhokoľvek vedomého hriechu, Pán nás nevyslyší; modlitba kajúcej, skrúšenej duše je však vždy prijatá. Keď sú napravené všetky známe previnenia, môžeme veriť, že Boh odpovie na naše prosby. Naša vlastná zásluha nám nikdy nezíska Božiu priazeň; spasí nás hodnosť Ježiša a očistí nás Jeho krv; predsa však máme vykonať svoj diel tým, že splníme podmienky prijatia.“

„Ďalším prvkom vytrvalej modlitby je viera. ‚Kto pristupuje k Bohu, musí veriť, že Boh je a že odmeňuje tých, ktorí Ho usilovne hľadajú.‘ Hebrejom 11:6. Ježiš povedal svojim učeníkom: ‚Preto vám hovorím: O čokoľvek sa modlíte a prosíte, verte, že ste to dostali, a budete to mať.‘ Marek 11:24. Berieme Ho za slovo?“ Cesta ku Kristovi, 94–96.

„Tu je poučenie pre mladých mužov, ktorí vyznávajú, že sú služobníkmi Božími, nesúcimi Jeho posolstvo, a ktorí sú vo vlastnom hodnotení povznesení. Vo svojej skúsenosti nedokážu vystopovať nič pozoruhodné, ako to mohol Eliáš, a predsa sa cítia nad povinnosťami, ktoré sa im javia ako nízke. Neznížia sa zo svojej kazateľskej dôstojnosti, aby vykonal potrebnú

službu, zo strachu, že by konali prácu sluhu. Všetci takí by sa mali učiť z Eliášovho príkladu. Jeho slovo na tri roky uzavrelo poklady neba, rosu i dážď, pred zemou. Jeho slovo samo bolo kľúčom na odomknutie neba a privedenie dažďových prehánok. Boh ho poctil, keď pred kráľom a tisícmi Izraela predniesol svoju prostú modlitbu, ako odpoveď na ktorú zableskol z neba oheň a zapálil oheň na oltári obete. Jeho ruka vykonala súd Boží usmrtením osemsto päťdesiatich Bálových kňazov; a predsa po vyčerpávajúcej námahe a najvýznamnejšom triumfe toho dňa bol ten, ktorý mohol priviesť oblaky i dážď a oheň z neba, ochotný vykonať službu sluhu a bežať pred Achabovým vozom v tme, vo vetre a daždi, aby poslúžil panovníkovi, ktorého sa nebál pokarhať do očí pre jeho hriechy a zločiny. Kráľ prešiel bránami. Eliáš sa zahalil do svojho plášťa a ľahol si na holú zem.“ Testimonies, zväzok 3, 287.